

Представете си, че сте на покрива на жилищната сграда, известна под името Шеридан Апартамент Хаус, която се намира близо до Уошингтън Скуеър в Ню Йорк. Много скоро тук ще се разиграват знаменателни събития, затова е препоръчително да се запознаете с обстановката. Сградата се намира в центъра на квартал, обитаван предимно от бохеми, художници и други представители на артистичния свят. Ако хвърлите тухла през който и да било от прозорците ѝ, със сигурност ще цапардосате по главата я начинаещ млад декоратор, я скулптор модернист, я поет, който твори бял стих. И добре ще направите! На плоския, покрит с плочки покрив, десет етажа над улицата, е доста уютно. Обграден е с нисък парапет, а в единия му край се намира метална аварийна стълба. Ако при спешен случай ви се наложи да слезете по въпросната стълба, ще се озовете в градината на ресторант "Моравото пиле" един от многобройните оазиси в милионния град, в който, както твърдят посветените, ако те познават, напук на сухия режим винаги можеш да разквасиш пресъхналото си гърло. Полезна информация, която си струва да се запомни, нали? На срещуположната страна на покрива се намира едно от чудесата на архитектурната мисъл, известно като "ергенска мансарда". Представлява бунгало с бели стени и покрив с червени плочки, а ергенът, който го обитава, е заслужаващ уважение младеж на име Джордж Финч, родом от Ийст Гиляд, щата Айдахо, и благодарение на солидната сума, наследена от един негов чичо, сега е нюйоркчанин, обитаващ Латинския квартал. Този достоен млад човек вече не е принуден да работи, за да си изкарва прехраната, и е дал израз на доскоро потисканите си желания, заселвайки се в метрополията, за да се занимава с живопис. От най-ранна детска

възраст е мечтал да стане художник и мечтата му се е сбъднала наистина е художник, и то най-бездарният, който някога е хващал четката.

Но да продължим с описанието на околната среда. Обемистият предмет, който прилича на пленен балон, е цистерната за вода. А онова, което напомня за кучешка колибка, е покритата веранда, на която Джордж Финч спи през горещите летни нощи. Нещата, които приличат на растения, засадени в сандъчета, са растения, засадени в сандъчета. Набитият мъжага, дето размахва метлата, е Малит – прислужник, готвач и момче за всичко на Джордж.

А човекът с внушителна фигура, с волево лице и очила с рогови рамки, чиито стъкла проблесват като скъпоценни камъни под лъчите на слънцето, когато той се появява на вратата откъм стълбището, е самият Дж. Хамилтън Биймиш, автор на прочутите брошури "Биймиш" (рекламата за тях гласи: "Прочети и полза извлечи"), които имат толкова голям принос за обучаването на населението на Съединените щати в наблюдателност и възприемчивост, правилна преценка, инициативност, развиване на волевите качества, вземане на решения, находчивост в бизнеса, изобретателност, управленски способности, самоувереност, амбициозност, оригиналност - накратко казано, на всичко, включително птицевъдство и поетично изкуство.

* * *

Първото чувство, което би изпитал всеки почитател на Брошурите, ако види своя учител от плът и кръв - без да се брой страхопочитанието, което всеки от нас изпитва в присъствието на велики личности, - навярно ще бъде изненада от младостта му. Хамилтън Биймиш едва беше прехвърлил трийсетте, но е знайно, че мозъкът на гениите съзрява преждевременно. Онези, които имаха честта да познават господин Биймиш преди началото на бляскавата му кариера, твърдяха, че още на крехката десетгодишна

възраст той вече е притежавал обширни познания във всяка област от живота... или поне се е държал така, сякаш ги притежава.

Когато Хамилтън Биймиш се появи на покрива на сградата, първо няколко пъти дълбоко си пое въздух - разбира се, през носа. Сетне намести очилата си и критично огледа Малит, след което стисна устни, поклати глава и избоботи:

- Погрешен подход!

Думите, прогърмели току зад гърба на прислужника, бяха изречени с резкия и пронизителен глас на човек, Който Не Си Поплюва, глас, в основни линии напомнящ звука, издаван от тюлен, закаднъл за прясна риба. В резултат Малит, чувствителна и деликатна натура, подскочи половин метър и глътна дъвката си. Тъй като великият мислител винаги носеше обувки с невибриращи каучукови подметки (в една от неговите брошури се казваше, че те предпазват от сътресение гръбначния стълб), прислужникът така и не беше усетил приближаването му.

- Погрешен подход! - повтори господин Биймиш.

Когато Хамилтън Биймиш кажеше, че нещо е погрешно, то наистина не беше наред. Умът му сечеше като бръснач и той изразяваше мнението си без колебание и без да увърта. Беше от хората, които наричат нещата с истинските им имена.

- Погрешно ли рекохте, сър? - заекна Малит, след като осъзна, че не е станал жертва на бомбардировка, и езикът му се развърза.

- Точно така. Твоят метод на работа е не само погрешен, ами и неефективен. Правиш излишни движения, в резултат на което коефициентът на полезно действие на метлата намалява с минимум трийсет и пет процента. Поправи грешката си, промени методите си...

Между другото, да си виждал наоколо един полицаи?

- Полицаи ли, сър?

Хамилтън Биймиш раздражено изцъка с език. Разбира се, това беше излишно движение, но дори експертите по ефективност не са лишени от чувства.

- Полицаи като полицаи.

- Очаквахте ли човек с такава професия, сър?

- Да. И още го очаквам.

Малит се изкашля и видимо изнервено смотолеви:

- Каква е целта на посещенията му, сър?

- Мечтае да стане поет и аз ще му помогна да пише стихове.

- Поет ли, сър?

- Защо не? Мога да направя поет от много по-неподатлив материал. Дори от две пръчици с набучен върху тях картоф ще излезе поет, стига внимателно да се запознаят със съдържанието на моите брошури. Този господин ми изпрати писмо, в което изповядваше съкровено си желание да се самоусъвършенства. Заинтересувах се от молбата му и се съгласих да му преподавам частни уроци. Днес той ще дойде тук, за да се наслади на гледката и да я опише със свои думи, след което ще поправа грешките и ще обсъдим творбата му - накратко казано - най-обикновено упражнение по композиция.

- Ясно, сър.

- Забелязвам, че закъснява с десет минути. Дано да разполага със задоволително обяснение. Между другото, къде е Финч? Искам с него да обсъдим един въпрос.

- Господин Финч излезе, сър.

- Напоследък не го свърта вкъщи. Каза ли кога ще се върне?

- Не, сър. Всичко зависи от младата дама.

- Излязъл е с някаква млада дама, така ли?

- Не, сър, само отиде да се звери в нея.

- Какво? - Авторът на прочутите брошури повторно изцъка с език. - Бръщолевичи врели-некипели, Малит. Съветвам те да не го правиш - това е загуба на енергия.

- Да пукна, ако лъжа, господин Биймиш! Той никога не е разговарял с младата дама, само я зяпа отдалеч.

- Бъди по-конкретен, ако обичаш.

- Ами... нещата стоят така, сър. От известно време господин Финч е станал много шантав и все се изтупва...

- Какво разбираш под шантав?

- Придирчив, сър.

- Така кажи. Избягвай жаргона, приятелю, стреми се към красотата на словото. Съветвам те да прочетеш моята брошура "Да говорим правилно английски език"... Е, продължавай.

- Напоследък господин Финч стана много придирчив по отношение на дрехите си, сър. На два пъти тръгна да излиза със синия костюм на дискретните розови райета, но като стигна до асансьора, взе че се върна и се преоблече с гълъбовосивия. Да не говорим за вратовръзките, господин Биймиш! Вземе една, захвърли я, сложи друга, и тя не му хареса... Затуй си рекох: "Гепих те, малкия!".

- С каква цел използваш този вулгарен израз?

- С цел да обясня, сър, че се досещам накъде духа вятърът.

- Потвърдиха ли се предположенията ти?

Малит лукаво се усмихна:

- Абсолютно! Като гледах как се халосва господин Финч, любопитството ми се възбуди. Затова един следобед си позволих да го проследя. Вървах по петите му чак до Седемдесет и девета улица.

- Какво се случи после?

- Той взе да крачи напред-назад по тротоара пред една от къщите. След малко отвътре излезе млада дама. Господин Финч я погледна, а тя отмина.

После той се облещи след нея, въздъхна и се отдалечи. На другия ден пак си позволих да го проследя и се повтори същата история, само дето този път младата дама се прибираще, след като беше яздила в парка. Господин Финч я погледна, а девойката се прибра у дома. Той се вторачи в къщата и толкова дълго не откъсна поглед, че бях принуден да напусна наблюдателния си пост - все пак трябваше да се прибера, за да приготвя вечерята. Та да се върнем на въпроса ви, сър. Попитахте кога очаквам господарят да се върне. Казах, че това зависи от младата дама, защото установих, че той се задържа пред къщата по-дълго, когато госпожицата се прибира, отколкото, когато излиза. Може да се върне всяка минута или да се прибере чак вечерта.

Хамилтън Биймиш замислено смръщи вежди:

- Тази история не ми се нрави, Малит.

- Така ли, сър?

- По описанието ти разбирам, че става въпрос за любов от пръв поглед.

- Тъй си е, сър.

- Чел ли си моята брошура, озаглавена "Благоразумният брак"?

- Честно да си призная, сър, домашната работа ми отнема толкова много време, че...

- Във въпросната брошура изтъквам солидни аргументи против любовта от пръв поглед.

- Нима, сър?

- Изяснявам, че чувството е подобно на делириум или на лудост.

Свързването в брачен съюз на двата пола трябва да бъде процес, подчинен на разума, направляван от интелекта. Що за девойка е госпожицата, която спомена?

- Много привлекателна, сър!

- Висока ли е или ниска? Пълна ли е или слаба?

- Дребничка е, сър. Дребничка и пухкава.

Хамилтън Биймиш потрепери от отвращение.

- Не използвай такива отблъскващи определения ! Навярно искаш да кажеш, че е ниска и пълна.

- В никакъв случай не е пълна, сър! Бих казал, че е готина.

- Малит - строго каза великият човек, - докато издъхна, ти забранявам в мое присъствие да описваш което и да е Божие създание като готино.

Нямам представа откъде си научил тези думи, но речникът ти е най...

Какво има, защо гледаш така?

Прислужникът се взираше в някаква точка зад гърба на господин Биймиш, а изражението му издаваше дълбока загриженост.

- Защо правиш такива физиономии, Малит? - Хамилтън се обърна и възкликна: - А, ето те и теб, Гароуей. Трябваше да бъдеш тук преди десет минути.

На покрива се беше появил един полицаи.